

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové, Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **T.N.**, st. přísl., zastoupen JUDr. Lucií Hořčíkovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Jednořadá 1051/53, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Opatrovníci žalobce JUDr. Lucii Horčíkové, advokátce, se sídlem Praha 6, Jednořadá 1051/53, se určuje odměna za zastupování žalobce ve výši 968,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou ze dne 16.02.2015 domáhal ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, který spatřoval v tom, že mu nebylo umožněno opustit příjímací středisko v Zastávce u Brna (dále jen „příjímací středisko“), tím byl více než dva měsíce omezen na své svobodě, přičemž úkony podle § 46 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen zákon o azylu), s ním již byly provedeny. Žalobce přitom neobdržel žádnou informaci, na základě jakého rozhodnutí a z jakého důvodu nadále dochází k omezení jeho osobní svobody, nebylo vydáno ani doručeno rozhodnutí o povinnosti setrvat v příjímacím středisku ve smyslu § 46a odst. 1 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

K tomu poukázal na článek 5 odst. 2, 4 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“).

Tvrdil, že pokud žalovaný zakládá omezení osobní svobody žalobce na ust. § 46 odst. 3 zákona o azylu, pak tato úprava není v souladu s Nařízením Dublin III (Nařízení č. 604/2013/EU), jehož čl. 28 odst. 1 stanoví, že členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na něj vztahuje řízení podle tohoto nařízení. Ust. § 46 odst. 3 zákona o azylu tak vedle článku 28 odst. 1 Nařízení Dublin III neobstojí, jelikož zakotvuje možnost obecného zajišťování žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, na které se vztahuje řízení podle Nařízení Dublin III. Právní norma nižší právní síly nemůže odporovat právní normě s vyšší právní silou. Při kolizi závazného práva EU a právních předpisů České republiky má aplikační přednost právní úprava na úrovni EU.

Namítal, že u něj není důvod pro další omezování jeho svobody a žádal, aby soud určil, že je provedený zásah správního orgánu nezákonný a žalovanému přikázal, aby od dalšího pokračování v zásahu upustil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že nebyly naplněny zákonné předpoklady aplikace ust. § 82 s.ř.s., neboť ochrana může být poskytnuta vůči nezákonnému, nikoliv zákonnému zásahu správního orgánu. Žalovaný trval na tom, že postupoval v souladu se zákonem a neporušil žádný právní předpis. Konstatoval, že v souladu se zákonem o azylu provedl zdravotní prohlídku a nezbytná vyšetření žalobce. Následně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zjistil, že žádost žalobce je nutno řešit prostřednictvím Nařízení Dublin III, neboť zemí příslušnou pro řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (dále jen o azyl), je Maďarsko. Poté, co Maďarská republika provedla akceptaci žalobce, bylo žalobci řízení o azyl zastaveno rozhodnutím podle § 25 odst. 1 písm. i) v návaznosti na § 10a písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dále poukázal na ust. § 46 odst. 3 zákona o azylu a článek 29 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III a uvedl, že žádost české strany byla Maďarskem přijata v prosinci 2014, šestiměsíční lhůta k přemístění žadatele z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu tedy uplyne v průběhu měsíce června 2015.

Žalovaný se ohradil proti tvrzení žalobce, že porušuje článek 28 odst. 1 Nařízení Dublin III, neboť ten není v zařízení pro zajištění cizinců, ale v přijímacím středisku, žalobce tedy není zajištěn.

Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že neprovedl úkony podle § 46 odst. 1 písm. a), b), c) zákona o azylu bezodkladně, neboť opak je pravdou. Žalovaný nevydal žalobci rozhodnutí o povinnosti setrvat podle § 46a zákona o azylu, neboť zemí příslušnou pro řízení o udělení azylu je Maďarská republika.

Zdůraznil, že každému žadateli o azyl, ještě před tím než podá tuto žádost, jsou předány informace v rodném jazyce o tom, co je to řízení podle Nařízení Dublin III se všemi možnostmi, které mohou nastat. Každý žadatel je náležitě poučen o tom, jak bude s jeho žádostí naloženo v případě, že se na jeho žádost bude aplikovat Nařízení Dublin III. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že porušil Evropskou úmluvu. Žalobce byl náležitě poučen o důvodech omezení svobody a případných eventualitách Dublinského řízení nejen před podáním žádosti o azyl, ale i v rozhodnutí, kterým bylo řízení o udělení azylu v ČR zastaveno. Žalovaný postupoval zcela v souladu s právním řádem ČR a příslušnými předpisy EU a v souladu se zásadami činnosti správních orgánů dle správního řádu. K tomu poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 19.1.2006 ve věci sp.zn. 2Afs 17/2005 a rozhodnutí téhož soudu ze dne 1.12.2004 ve věci sp.zn. 3As 52/2003 s tím, že žalobci mohli využít ochrany či nápravy stavu pomocí právních prostředků, které jim právní řád poskytuje, přičemž není rozhodující, zda subjektivně považují právní prostředky, jimiž se mohou domáhat ochrany či nápravy stavu za efektivní či nikoliv.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

S ohledem na to, že žalobce v mezidobí od podání žaloby do rozhodnutí ve věci samé území ČR opustil, když podle zjišťování jeho pobytu v dostupných evidencích nebyl jeho pobyt na území ČR ke dni rozhodování soudu zaznamenán, ustanovil mu soud usnesením ze dne 8.10.2015, č.j. 9 A 69/2015-46 k ochraně jeho práv jako osoby, jejíž pobyt není znám, podle § 29 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s. opatrovníci, advokátku JUDr. Lucii Horčíčkovou.

Žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 46 odst. 3 zákona o azylu v rozhodném znění cizinec, jemuž bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno z důvodu nepřipustnosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. b), nesmí opustit přijímací nebo pobytové středisko až do doby, než bude dopraven do členského státu Evropské unie příslušného k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou opuštění za účelem vycestování z území.

Podle ust. článku 29 odst. 1 nařízení Dublin III přemístění žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o oprávněném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.

K žalobcem tvrzenému nezákonnému zásahu, spočívajícím v omezení na svobodě pobytu v přijímacím středisku soud z obsahu spisového materiálu žalovaného zjistil, že žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR dne 19.1.2015, byla u něj provedena osobní prohlídka, daktyloskopie, byl prověřen v informačních systémech a vyzván k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany s procesním poučením mimo jiné i o řízení v rámci nařízení Dublin III, vše za přítomnosti tlumočníka, neboť žádal, aby s ním řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo vedeno v albánském jazyce. V souvislosti s podáním žádosti o azyl byl se žalobcem dne 22.1.2015 proveden pohovor, z jehož obsahu vyplynulo, že odešel s rodinou z Kosova z ekonomických důvodů, cestovali přes Srbsko do Maďarska, kde je chytila policie, požádali o azyl v listopadu 2014, nečekali na výsledek a cestovali před Rakouskou republikou do ČR. Součástí žádosti a protokolu o pohovoru je poučení o procesních právech, včetně práva obrátit se o pomoc na Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a kontaktovat další organizace, zabývající se ochranou zájmu uprchlíků. Rozhodnutím ze dne 28.1.2015, (č.j. OAM-65/ZA-ZA15-ZA15-2015) byla jeho žádost o azyl posouzena jako nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Maďarsko. S obsahem rozhodnutí byl žalobce seznámen v jazyce albánském dne 2.2.2015 v přijímacím středisku, téhož dne nabylo rozhodnutí právní moci.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobce nebyl zajištěn podle článku 28 odst. 1 nařízení Dublin III, ale byl v souvislosti se svou žádostí o azyl přemístěn do přijímacího střediska v souladu s článkem 29 odst. 1 téhož nařízení za situace, kdy žádost o azyl uplatnil před tím v Maďarsku. Vzhledem k tomu, že jeho žádost o azyl byla shora citovaným rozhodnutím ve

věci mezinárodní ochrany ze dne 28.1.2015 posouzena jako nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno, neboť státem příslušným k posouzení jeho žádosti je Maďarsko, byl postup žalovaného podle § 46 odst. 3 zákona o azylu ve spojení s článkem 29 odst. 1 Nařízení Dublin III v souladu se zákonem, neboť cizinec, jemuž řízení u udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno v důvodu nepřipustnosti jeho žádosti podle § 10a písm. b), nesmí opustit přijímací středisko do doby, než bude dopraven do členského státu, a to nejpozději do šesti měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o jeho převzetí nebo přijetí zpět. Lze tak uzavřít, že jeho omezení na svobodě umístěním v přijímacím středisku nebylo nezákonným zásahem žalovaného do jeho práv.

Soud proto nedůvodnou žalobu podle ust. § 87 odst. 3 zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Opatrovníci žalobce advokátce JUDr. Lucii Horčíčkové soud určil odměnu za zastupování podle ust. § 140 odst. 2 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. ve výši 2 541,- Kč, za 1x hlavní úkon á 500,- Kč (podle § 7 bod. 2 a § 9 odst. 5 vyhl.č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, úkon přiznán podle § 11 odst. 1 písm. b)), 1x režijní paušál á 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky), a DPH, jehož je zástupkyně žalobců plátcem, ve výši 168,- Kč, tedy celkem 968,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. listopadu 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková